

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120352746
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6120352746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/X, XXX XX M., o zaplatenie sumy 1.140,71 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Csp/69/2020-106 zo dňa 12.02.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.140,71 eura s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.140,71 eura od 28.11.2017 do zaplatenia z dôvodu, že mu bola postúpená pohľadávka proti žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX uzavretej s U., E..L.. (ďalej aj „banka“). Táto banka uzatvorila dňa XX.XX.XXXX so žalovanou zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru pod č. úverového účtu XXXXXXXXXXXX a reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.530 eur, pričom žalovaná v stanovených termínoch neplnila splátky a z toho dôvodu došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu XX.XX.XXXX. Žalobca si uplatnil len časť postúpeného nároku vo výške nesplatennej dlžnej istiny úveru v sume 1.140,71 eura s príslušenstvom, ktorú žalovaná napriek predžalobnej upomienke nezaplatila.

2. Žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní namietala platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky z U., E..L.., na žalobcu s tým, že tretia upomienka zo dňa XX.XX.XXXX jej nebola do dnešného dňa doručená a žalobca nepreukázal doručenia tejto upomienky. Okrem toho spochybnila výšku vymáhanej pohľadávky s poukazom na obsah tretej upomienky a výpis z jej úverového účtu predloženého žalobcom, pričom žalobca nepreukázal, že ide o jej úverový účet, keďže tam nebolo vyplnené jej meno a priezvisko. Neskôr žalovaná vzniesla aj námietku premlčania s tvrdením, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z. resp. ich uvádza zavádzajúco a nesprávne, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Žalobca zotrval na tom, že boli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo jeho právny predchodca vyzval žalovanú na zaplatenie peňažného dlhu pred postúpením pohľadávky, no žalovaná napriek písomnej výzve dlh nezaplatila a dostala sa do omeškania s jeho zaplatením viac ako 90 kalendárnych dní. Jeho aktívna legitimácia je preukázaná oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanej zaslané doporučene, čo preukazuje podací

hárok. Doložil aj prehľad splátok zo strany žalovanej s tým, že posledná splátka vo výške 5 eur bola uhradená dňa 10.02.2020.

3. Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že žalovaná dňa XX.XX.XXXX uzavrela s U., E..L..., zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „S.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebný úver na splatenie spotrebiteľských úverov vo výške 1.530 eur s lehotou splatnosti 120 mesiacov s tým, že úver sa čerpá jednorazovo dňa XX.XX.XXXX. Podľa zmluvy mala žalovaná zaplatiť 118 splátok s výškou mesačnej anuitnej splátky vrátane poistného 1,24 eura bola vo výške 24,73 eura. Dátum prvej splátky bol 17.02.2014 a termín konečnej splatnosti 17.11.2023. Výška úrokovej sadzby podľa zmluvy predstavovala 13,10 % ročne a výška RPMN 14,37 %. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, bola vyčíslená na 2.772,92 eura s tým, že výška istiny je 1.530 eur a výška celkových nákladov dlžníka 1.242,92 eura. Výzvou zo dňa XX.XX.XXXX (v spise na č. I. 29) nazvanou tretia upomienka - pokus o zmier - oznámila banka žalovanej, že napriek predchádzajúcim upomienkam záväzky zo zmluvy o úvere neuhradila a dlžná pohľadávka predstavuje 68,82 eura a zároveň vyzvala žalovanú na okamžité zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátila celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. Žalobca na dôkaz doložil do spisu poštový podací hárok (s spise na č. I. 30), ktorý však nie je datovaný a teda nie je možné z neho zistiť, doručovania akej písomnosti a z akého dátumu sa týka. Následne listom zo dňa 09.11.2017 (v spise na č. I. 32) banka vyzvala žalovanú na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z dôvodu, že napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradila dlžnú pohľadávku banky zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa XX.XX.XXXX, a žalovanej oznámila, že dňom XX.XX.XXXX vyhlásila predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 1.284,31 eura, z čoho je istina vo výške 1.212,53 eura. Vyzvala žalovanú na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní od doručenia výzvy, pričom výzva bola žalovanej doručená doporučené do vlastných rúk dňa 20.11.2017 (v spise na č. I. 33). Listom zo dňa 06.03.2020 (v spise na č. I. 35) banka oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky zo zmluvy uzavretej dňa XX.XX.XXXX žalobcovi ku dňu XX.XX.XXXX a uvedené oznámenie bolo dané na poštovú prepravu dňa 09.03.2020, čoho dokladom je podací hárok č. X. (v spise na č. I. 36). Žalobca na výzvu súdu predložil prehľad splátok žalovanej na poskytnutom úvere (v spise na č. I. 81), z ktorého vyplýva, že žalovaná celkovo na úvere zaplatila sumu 1.156,58 eura.

4. Súd považoval žalobu za neopodstatnenú, čo odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 9, § 565, § 525 ods. 2, § 37 ods. 1, § 39, §524 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a § 9 ods. 1, 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 290 a § 295 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania, lebo ich nepožadovala.

5. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že zmluvné strany, t. j. U., E..L..., a žalovaná uzatvorili dňa XX.XX.XXXX zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, predmetom ktorej bol spotrebný úver vo výške 1.530 eur. Keďže žalovaná primárne namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, tak súd prvotne skúmal postup zosplatenia úveru a následného postúpenia pohľadávky na žalobcu a až potom skúmal náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah. Súd mal za nesporné, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 290 CSP, t. j. o spor s ochranou slabšej strany, v ktorom je súd povinný aplikovať odlišné procesné postupy od všeobecného sporového konania. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov, pri ktorých sa súd nemá spoliehať v plnej miere na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa, ale môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám. V zmysle § 295 CSP súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, a súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Pri rozhodovaní v tomto spore bolo potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V prípade, ak by postúpenie bolo v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019, sp. zn. 7Cdo/26/2017

z 28.03.2018 a sp. zn. 1Cdo/136/2019 zo dňa 26.02.2020, ktoré sa zaoberali splnením podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a následnej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka). Napokon špeciálna úprava v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti je v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V zmysle § 565 prvej vety Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené.

6. Proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, mal byť nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky, odo dňa jej splatnosti musí prejsť doba 3 mesiacov omeškania s platením dlhu zo strany spotrebiteľa. Pred samotným postúpením pohľadávky musí banka preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách) a dodržať aj špeciálne ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozorniť dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, na to, že po 15 dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej svojej pohľadávky (tzv. „zosplatenie“ celého dlhu), ak dovtedy ešte nenastala konečná splatnosť dlhu, a to v súlade s dohodou oboch zmluvných strán a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Až potom môže celú tzv. zosplatenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. Je zrejmé, že banka pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť len časť nesplateného dlhu (napríklad 1 splatnú splátku), ale pred postúpením buď musí vyčakať konečný termín splatnosti dlhu (s rizikom vystavenia sa možnému premičaniu jednotlivých splátok) alebo urobiť jednostranný právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie niektorej splátky za vyššie uvedených podmienok. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať, ale z celého kontextu ustanovenia možno vyvodíť, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Táto 15-dňová lehota môže teda najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, t. j. nasledujúci deň po dni, ktorý bol dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené tie podmienky, ktoré sú uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

7. V tomto prípade veriteľ - dodávateľ - uvedené zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky nedodrжал a ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu neboli splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná. V konaní bolo preukázané, že banka výzvou zo dňa XX.XX.XXXX oznámila žalovanej, že je v omeškani so splácaním jej pohľadávky ku dňu XX.XX.XXXX vo výške 68,82 eura a zároveň ju upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí okamžite, tak bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Následne listom zo dňa XX.XX.XXXX banka oznámila žalovanej vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, avšak neuviedla pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru. Keďže pohľadávka zo zmluvy o úvere sa automaticky nestáva splatnou v celom rozsahu v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky, ale len v dôsledku jednostranného právneho úkonu veriteľa, t. j. vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s jasnou formuláciou, že veriteľ tak činí pre nezaplatenie konkrétnej splátky v dohodnutej lehote so žiadosťou o zaplatenie celého dlhu, tak je potrebné skúmať, či oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka dostatočne určité, a teda či je platným právnym úkonom, a je potrebné skúmať aj predchádzajúci proces týkajúci sa upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

8. Keďže uvedené zákonné ustanovenia pred postúpením pohľadávky banky terajšiemu žalobcovi neboli dodržané, súd dospel k záveru, že právny úkon postúpenia je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Na základe toho bolo nutné konštatovať, že žalobca, ktorý svoje právo opieral o zmluvu o postúpení pohľadávky, v tejto veci nebol aktívne legitimovaný a práve z

toho dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť. Absolútna neplatnosť právnych úkonov totiž pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti, nemožno ju odstrániť ratihabíciou ani konvalidáciou a nepremlčuje sa. Súd teda vyhodnotil postúpenie pohľadávky ako absolútne neplatný právny úkon a vzhľadom na to žalobe nebolo možné vyhovieť; žalobca nebol nositeľom uplatneného práva, lebo na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči žalovanej. Z obsahu výzvy banky zo dňa XX.XX.XXXX nie je zrejmé, s ktorou splátkou mala byť žalovaná v omeškaní, od akého dátumu a či potom na uplatnenie práva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka došlo k uplynutiu trojmesačnej lehoty od omeškania so zaplatením splátky. Navyše žalobca nepreukázal, že výzva bola skutočne doručená žalovanej, keďže predložil len poštový podací hárok bez dátumu a bez uvedenia, akej poštovej zásielky sa tento hárok týka. Následné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa XX.XX.XXXX nemožno považovať za platný právny úkon pre jeho neurčitosť, lebo tiež z neho nie je zrejmé, v dôsledku čoho došlo zo strany banky k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, i keď v ňom bolo uvedené, že žalovaná neuhradila dlžnú pohľadávku banky, no nebolo uvedené, s ktorou splátkou a odkedy bola žalovaná v omeškaní, v dôsledku čoho nie je možné zistiť, či zo strany banky boli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Takýto právny úkon je pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný. Súd teda nemal preukázať, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti dlhu boli splnené zákonné podmienky k tomu, aby tento dlh následne mohol byť platne postúpený žalobcovi. Keďže nedošlo k riadnemu zosplatneniu spotrebiteľského úveru, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky vyplývajúcej z predchádzajúceho zosplatnenia úveru na žalobcu (§ 39 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie uvedeného nároku v súdnom konaní, a z toho dôvodu bolo nutné žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. V nadväznosti na to potom nebolo potrebné, aby sa súd podrobnejšie zaoberal premlčaním práva.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a zaviazať žalovanú zaplatiť mu sumu 1.140,71 eura, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.140,71 eura od 28.11.2017 do zaplatenia a priznať mu aj náhradu trov celého konania. Podľa neho súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej legitímácie pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Svoju aktívnu legitímáciu žalobca totiž preukázal oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanej zaslané doporučene pod číslom zásielky C. podľa podacieho hárku. Podporne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.6.2003, podľa ktorého „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.“ Predloženými výzvami, doručovanými žalovanej na adresu uvedenú v zmluve o úvere, žalobca preukázal splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie. On dostatočne preukázal, že právny predchodca vyzval žalovanú na zaplatenie peňažného dlhu pred postúpením pohľadávky. Žalovaná svoj dlh nezaplatila a do omeškania s jeho zaplatením sa dostala viac ako 90 kalendárnych dní, čo vyplýva aj z predloženého výpisu z účtu. Omeškaním viac ako 90 dní so zaplatením dlhu banke, na ktorého zaplatenie bola preukázateľne vyzvaná, boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky. Nie je správny záver, že k zosplatneniu nedošlo platne pre jeho nepreukázanie v nadväznosti na nesplnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Spolu so žalobou bola súdu doručená nielen tretia upomienka zo dňa XX.X.XXXX (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale spolu s ňou aj podací hárok preukazujúci doručovanie žalovanej, a to pod číslom zásielky C.. K zosplatneniu došlo dňa X.XX.XXXX, a teda bolo nesporné, že preukázal, že k zosplatneniu došlo platne. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. Súd sa však touto zásadou neriadil. „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“ (Nález Ústavného súdu SR z 1.apríla 2015, sp. zn. I.ÚS 640/2014). K zosplatneniu úveru došlo v tomto prípade platne.

10. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasila s odvolacími dôvodmi žalobcu ani čo do posudzovania zmluvy o postúpení pohľadávky a ani čo do posudzovania správnosti obsahu a doručovania výzvy na zaplatenia a oznámenie o zosplatnení. Žalobca nie je v danej veci aktívne legitimovaný, preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Uviedla, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 210/2001 je už dávno prekonané a súdna prax sa od neho odklonila, napr. v prípade rozsudku NS SR sp. zn. 2Obo 49/2008, 1Cdo 76/2007, IV. ÚS 337/2012. Žalobca doposiaľ nepreukázal riadne doručenie zásielky žalovanej bankou, ako to tvrdil, a preto zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky dodržané neboli. Poukázala na správne odôvodnenie prvoinštančného rozhodnutia.

11. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) urobil záver, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Rozsudok vo výroku o zastavení časti konania nadobudol v dôsledku absencie odvolania právoplatnosť. Odvolací súd zároveň aplikoval aj ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Z obsahu spisu vyplýva ten skutkový stav, ktorý konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia a z ktorého odvolací súd bol povinný v zmysle § 383 CSP vychádzať. Je zrejmé, že právny predchodca žalobcu, U. D. F., E..L., a žalovaná uzavreli dňa XX.XX.XXXX zmluvu o úvere tak, ako to opísal súd prvej inštancie v bode 4. svojho odôvodnenia, pričom išlo o spotrebiteľskú zmluvu uzavretú na podklade zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že postupník - terajší žalobca - sa nikdy nestal aktívne legitimovaný pre úspešné uplatnenie pohľadávky v danej veci, pretože nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle citovaných ustanovení § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Veriteľom podľa zmluvy bola banka, ktorá pri svojom postupe bola povinná postupovať v súlade so zákonom o bankách. V súvislosti s postúpením pohľadávky banka musela konať podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý súd prvej inštancie citoval v bode 7. odôvodnenia svojho rozsudku.

13. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalobcu v tejto veci urobil záver, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Žalovaná totiž namietala správnosť postupu banky v súvislosti s realizáciou výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách a následne namietala aj opodstatnenosť tzv. zosplatnenia pohľadávky, t. j. vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s následkom straty výhody splátok úveru. Využila postup opierajúci sa o ustanovenie § 151 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, a ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Žalovaná namietala jednak obsah uvedených listín a jednak aj to, že výzvy jej doručené neboli a žalobca nepreukázal ani ich účinné odoslanie na jej adresu. Súd prvej inštancie uznal dôvodnosť popretia skutkových tvrdení žalobcu žalovanou, čo odôvodnil s uvedením konkrétnych zistení zo žalobcom doložených listín.

14. Súd prvej inštancie z právneho hľadiska správne skúmal, či žalobca ako postupník danú pohľadávku nadobudol platným právnym úkonom postúpenia. S ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania je nesporné, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy tak, ako to uzavrel aj súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Spotrebiteľský spor je spor s ochranou slabšej strany, teda spor, v ktorom je súd povinný aplikovať odlišné procesné postupy od všeobecného sporového konania (§ 290 CSP). V zmysle ustanovenia § 295 CSP súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, a súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Zákonodarca tu vychádza z hmotnoprávnej úpravy, ktorá podľa neho dostatočne pokrýva definičné znaky tejto skupiny sporov. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov.

15. Pri rozhodovaní v tomto spore súd prvej inštancie správne prihliadal aj na ustanovenie § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V prípade, ak by postúpenie bolo v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku správne opísal, aký mal byť proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým bola banka, a na tieto závery aj odvolací súd poukazuje. Pri úmysle veriteľa dlh vopred zosplatiť musí byť dodržané ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nevyplýva, že by banka pri popierajúcom stanovisku žalovanej splnila svoje zákonné povinnosti (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka § 92 ods. 8 zákona o bankách). Dôkazy na jednoznačné závery v spise absentujú a ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu neboli preukázané, potom súd musel konštatovať, že pohľadávka banky bola nepostupiteľná. V tomto smere súd prvej inštancie správna poukázal napr. aj na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka)".

16. Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval ten skutkový stav, ktorý je opísaný v odôvodnení napadnutého rozsudku s tým, že na tento skutkový stav boli aplikované správne zákonné ustanovenia. Odvolanie žalobcu s opísanými odvolacími dôvodmi odvolací súd nepovažoval za opodstatnené, a tak rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach odkazuje na jeho odôvodnenie, vrátane citácie na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov (§ 387 ods. 2 CSP).

17. V zmysle § 255 ods. 1 CSP by mala žalovaná nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd rozhodujúc o trovách konania podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol, že sa jej nárok na náhradu týchto trov nepriznáva, pretože v odvolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).